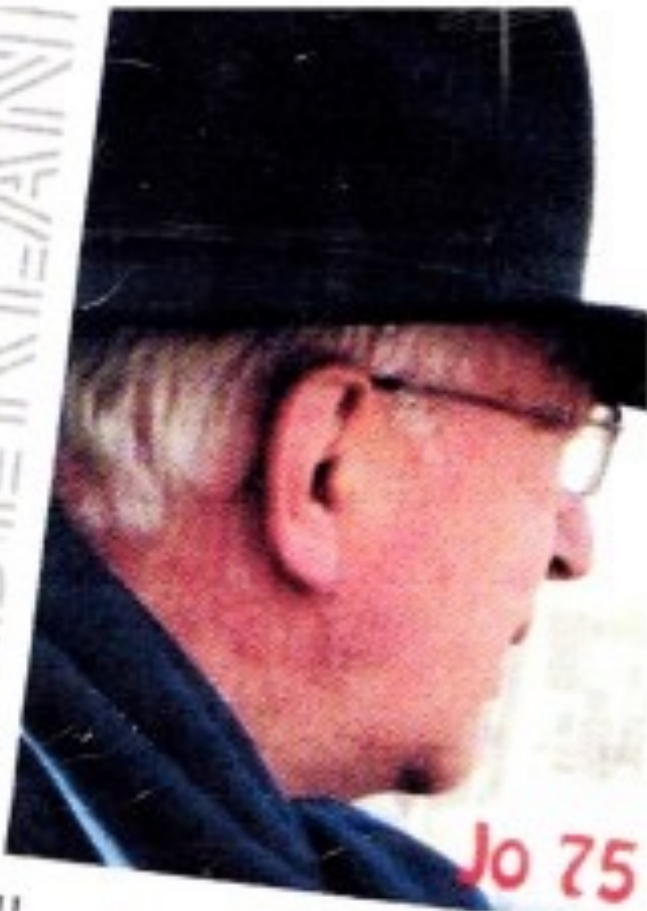

JO SAMSON 75.

WILHELMUS RIJLAAN

*driekwart eeuw samengevat
in 3333 woorden
en honderd afbeeldingen.*

Harry Janssen

JO SAMSOM 75.

Nijmegen, 30 mei 2009

Op initiatief van Matt Holthuisen in gelimiteerde oplage geschreven door Harry Janssen en samengesteld door Joop Eilander, onder meer met foto's van Weijert van Zandwijk. Het pdf-bestand bevat de volledige tekst en is aangevuld met enkele foto's

Als Jo Samson op 30 mei 1934 aan de Waalkade te Nijmegen de ogen opent, ziet hij wel onmiddellijk de indrukwekkende rivier die hem zijn hele leven zal boeien, maar hij ziet nog geen Waalbrug. Die wordt pas gebouwd in zijn peuterjaren en hij zal wellicht de eerste keer van zijn leven zijn overgestoken naar Sprokkelenburg via de gierpont. Het café 'De Scheepvaart' aan de Waalkade en het Samson-domein Sprokkelenburg beheersen zijn jeugd. Hij gaat – in de oorlogsjaren – naar de lagere school en daarna naar de mulo bij de broeders op het Kelfkensbos. Maar het echte leven leert hij kennen tussen de kaaisjouwiers, schippers, bootslieden en bewoners van de Benedenstad. 'In café De Scheepvaart,' zegt het Nijmeegs Kroegenboek, 'werd de post voor de schippers bezorgd, die dan door de zoons Samson met hun roeiboot naar de schepen op de Waal werd gebracht.' Die zoons Samson – Piet, Bert, Jo, Gerrit en Koos – kwamen, behalve de oudste, allemaal in de horeca terecht. Ze leren het vak in eerste aanleg van hun vader. Intussen is vader Piet Samson – die in de oorlogsjaren nog een tijdje fungeert als veerman op de pont – een café begonnen boven aan de Houtstraat. Vader Samson is een verwoed jager en visser en het is niet uitgesloten dat de jonge Jo zijn liefde voor natuur en landschap van hem heeft geërfd. Heel zeker heeft hij van zijn moeder geleerd hoe hij kon houden van alle dieren, mits goed klaargemaakt. Zijn gebraden wilde eend geldt nog steeds als favoriet bij de zeer velen die ooit bij hem aan tafel zaten. Na de oorlog en de mulo moet er gewerkt worden en na een korte carrière in de binnenvaart en bij Nijs & Vale roept Hare Majesteit hem onder de wapenen. Als marinier wordt hij via Doorn onder meer naar Aruba gestuurd, maar het grootste deel van zijn militaire carrière speelt zich af ver van het krijgsumroer, achter de bar in de kantine.

City Bar

Terug in Nijmegen werkt Jo vanaf 1957 bij vader Samson in het café aan de Houtstraat. Op 6 oktober 1960 opent hij onderaan diezelfde Houtstraat een eigen café. Het dan enige tijd bestaande café 'Jarowiti' neemt hij over van Jan, Rob, Willeke en Tiny Peters en de kroeg wordt door hem tot 'City Bar' verheven. Daar brengt hij na een wat aarzelende start geleidelijk aan een uiterst gemêleerde klantenkring bijeen. Grolsch bier komt er uit de tap en de gehaktballen die moeder Samson vrijwel dagelijks rond het middaguur in een pannetje komt aanreiken halen zelden de avond. Aan de bar wordt – vaak hevig – gediscussieerd door gewone 'werkmensen' als Walter Robins van de betonfabriek, uitdeuker en spuiter Toon Hermsen, voormalig veehandelaar Sjaak van Swelm, bakker Guus Wennekes en later de opzichter van de keermuur aan de Waal, Toon van den Berg. Door kunstenaars ook, die in de omgeving hun atelier hebben zoals Rob Terwindt, Harry van Kuyk, Ed van Teeseling, Theo Elfrink, Kees Raaijmakers, Dirk Rodenburg, Klaus en Peter van de Locht en Geertjan van Oostende. En door journalisten van De Gelderlander die de

City Bar, onderaan de Houtstraat

kroeg als hun ‘bijkantoor’ beschouwen. Er zijn jaren geweest dat vrijwel de hele ‘dagredactie’ van de krant iedere vrijdag de week afsluit in de City Bar tegen inlevering van de zojuist ontvangen declaratie-envelop. De hoofdredacteuren Louis Frequin en Frans Hulskorte ontbreken zelden op het appèl. Tot het ‘vaste meubilair’ van de City Bar horen o.a. Bert van Velzen, Bert Besselink (later uitbater van een goedlopend café in Maastricht), Frans van Mierlo, Rob Hoogveld, Harry Janssen, Wil Kester (die het zelfs tot barkeeper schopt), secretaresse Marie-José Ceulemans en de fotografen Jan van Leeuwen en Jan van Teeffelen. Met name de stadsredacteuren van de krant trekken op een gegeven moment ook politici naar de kroeg, zoals Ad Lansink, Herman van Montfoort en Henk Bergamin. Zij weten zich gesteund door gemeente-ambtenaar Rien van Zand die vakkundig de journalisten van informatie voorziet. Als De Gelderlander van het loodtijdperk overschakelt op fotografisch zetten en later op beeldscherm-opmaak, krijgt Jo van de stadsredactie het ‘laatste’ mechanische typemachien onder het motto ‘De dorstigen zal ik laven’.

In de eerste jaren van de City Bar heeft Jo ook wekelijks enkele avonden een studentendispuut over de vloer en met name enkele oud-leden van ‘Ex Tempore’ en ‘Mekka’ slaan nog jaren later bij een bezoek aan Nijmegen de City Bar niet over. Na de studentenopstand en de (voorlopige) teloorgang van het ouderwetse studentenleven krijgt de City Bar een slechte naam onder de protesterende en demonstrerende studenten. In een vlugschrift worden met name de jonge meisjesstudenten zelfs gewaarschuwd voor de ‘onvriendelijke’ sfeer die de vaste klanten van de kroeg uitstralen. Het aantal mensen dat gedurende decennia het City Bar-leven door hun aanwezigheid kleur geven is desondanks groot. Namen komen dan naar boven van Pim Schouten, Fred Frijsteijn, Kees Bos, Sjaak van Swelm, Mechels en Michel Bury met zijn sigarettenpijpe, zijn handschoenen, zijn Bu-speciaal, zijn krantje en zijn damesgezelschap. En natuurlijk Dan van Golberdinge die van tijd tot tijd aan de piano een flitsend optreden ten beste geeft en zijn gehoor tot ‘meezingen’ nodigt. Diezelfde piano waaraan Dan zo’n sfeervolle klanken weet te ontlokken, kreunt hoorbaar onder de ‘composities’ die Ignace Valk ten gehore brengt. Muziek wordt ook gemaakt door Boy Raaijmakers, die bij vreugdevolle gelegenheden de trompet van het bruine plafond plukt en virtuoos bespeelt. Er zijn ook live-optredens van orkesten – veelal geïmproviseerde jazzmuziek – in de City Bar, onder meer van de Doohackedoodles Jazzband en het Quintet Boy Raaijmakers met o.a. Ernst Kluge.

Viltjes

De administratie in de City Bar is van een aandoenlijke eenvoud. Verteringen in de bar worden genoteerd op een viltje. Contant afgerekend wordt via een prachtige antieke kassa die eigentijdse prijzen kan verwerken. Viltjes die niet contant worden afgerekend worden opgestapeld op de plank achter de bar. Een tweede stapeltje viltjes bevat de rekeningen van klanten die zich al enige tijd niet hebben laten zien en dus ook niet per week of maand betalen. En dan is er nog een – nóg kleiner – stapeltje viltjes opgeborgen in de la. Dat zijn de zogenaamde ‘klootzakken’, ofwel de debiteuren aan wier schuldbesef de kastelein hevig twijfelt en op wier vereffening van de schade hij zelfs niet meer durft te hopen.

Er wordt weinig gekaart in de City Bar. Heel af en toe wordt er een potje getoet, maar zo’n eruptie smooit vrij spoedig omdat de inzet de meeste klanten te machtig is. Wel wordt het reactievermogen van de City Bar-bezoekers regelmatig getest op de flipperkast en kan men in de rustige avonden mensen zien zitten schaken aan de op de tafel geschilderde schaakborden. De

fanatieke schakers halen Hans Böhm enkele malen naar de Houtstraat voor een simultaansessie en met de schaakclub in het Luxemburgse Remich vinden er regelmatig uitwisselingen plaats. Achter de organisatie daarvan zit Pim Schouten, de veel te vroeg overleden directeur van een transport- en verhuisbedrijf. Gedobbeld wordt er wel regelmatig aan de bar, vooral op initiatief van Walter Robins die steevast de uitnodiging ‘doe je mee een potje kiepen?’ paraat heeft. En er wordt gegokt, vooral op de binnen- en buitenlandse voetbalcompetitie. Excursies worden ondernomen naar het Ajax-stadion in De Meer en naar cupwedstrijden in binnen- en buitenland. En Jo maakt met Ed van Teeseling en Rob Terwindt een heuse kunstreis naar Italië. Later zal gezamenlijke deelname aan de Staatsloterij enkele malen vette prijzen opleveren. Het geld groeit letterlijk aan de boom als Jo en Annemiek van een van hun fietstochten in Nijmegen terugkeren.

Zijn diensttijd als marinier is in Doorn intussen niet onopgemerkt gebleven en zo kan het gebeuren dat tijdens de Vierdaagse steevast het mariniers-detachement in de City Bar te vinden is. Ben Schierboom fungeert daarbij als kwartiermeester en zelfs weet hij de befaamde steelband van de Mariniers op het terras aan de Houtstraat te installeren. Tussen Ben en Jo ontstaat een hechte vriendschap die tijdens verschillende succesvolle afstandsmarsen alleen maar groeien kan. Hun Olatjes en passen van 75 centimeter worden onder minder geofende wandelaars legendarisch. En de marinierskazerne in Doorn wordt ook enkele jaren bezocht door het café-elftal dat door Jo Samson op de been is gebracht. Het City Bar-team – met ‘Appie van Thea’ als rots in de branding – neemt daar deel aan een jaarlijks toernooi. Maar ook doen de voetballende City-gasten van zich spreken op horeca-toernooien elders in het land en bij vriendschappelijke wedstrijden tegen o.a. het Gelderlander-elftal en dat van de televisierubriek Brandpunt van de KRO. Zowel van de City-voetballers en hun aanhang als van de tegenstanders kan gezegd worden dat doorgaans de derde helft de meest boeiende van de wedstrijd is. Het vijftienvijftigjarige bestaan van de City Bar in oktober 1985 wordt ruimhartig gevierd en tijdens het feest wordt onder de klanken van Sinatra’s ‘New York, New York’ het cadeau van de ‘bemanning’ van de kroeg aangeboden. Een reis voor twee personen naar de Verenigde Staten. Jo is zichtbaar ontroerd en Sinatra wordt dat hele jaar nog talloze malen gedraaid. Als voorzitter van de Koninklijke Horeca-afdeling Nijmegen onderscheidt Ton Lentink de jubilaris met de zilveren horecaspeld.

t Schölleke

In de City Bar wordt ook regelmatig stilgestaan bij de oprichting en de koninklijke goedkeuring van de visclub ‘t Schölleke’, die van tijd tot tijd de steven wendt naar de Grevelingen om daar de hengels uit te gooien. Op een van die zeevisserijdagen wordt een groot deel van het gezelschap door de Rijkspolitie te Water op de bon geslingerd (boete: fl. 50,=) omdat de vereiste papieren niet voorhanden zijn. Enkele vissers ontspringen de dans door inderhaast het roefje op te zoeken. De oogst van de dag – enkele scholletjes, formaat bierviltje – worden door Nis van der Horst mee naar huis genomen. De koninklijke goedkeuring komt tot stand door toedoen van Ab Slegt, die voor zijn verdiensten later beloond zal worden met enkele maanden onderdak op rijkskosten. Wie visclub zegt, kan in die dagen niet om Kees

Jo Samson en Harry van Kuyk op de Grevelingen

Jo Samson en Kees Bos in de weer met de werphengels

Bos heen. De door de wol geverfde koppelbaas en zijn aanhang spelen enige jaren een belangrijke rol in het leven van de City Bar. De anekdotes uit die tijd zijn menigvuldig en kleurrijk. Zo heeft menigeen nog herinneringen aan het 'rondje oorringetjes' dat er wordt aangeboden, aan de aap van Kees Bos op de kruk. En aan de Sinterklaasavond waarop goedheiligman Kees per pony de kroeg binnenrijdt. De Sint valt bij het ronden van de bar van het paardje en verliest mijter en baard als hij hardhandig op een kruk landt. Het paardje loopt tot de flipperkast door, waar het in toom gehouden wordt door 'Piet' Willem Maas. In de nadagen van de City Bar ontstaat er een nieuwe rage: bridgen. Hooggeleerde bridgers als Hans Draaisma, Martin Gerritsen en Ron 'Stokbrood' schuiven aan en geven de slachtoffers van de bezetenheid les aan de stamtafel. Wie de kroeg betreedt en de gespannen stilte doorbreekt kan afkeurende blikken oogsten en moet extra lang op zijn eerste pilsje wachten. Als de City Bar haar deuren sluit, wordt het

bridgen meegenomen, niet naar Café Goossens, maar naar de huiskamers van de leden van de 'bridgeclub'.

Wel mee naar Café Goossens gaat een andere traditie, ontstaan in de late jaren '70 van de vorige eeuw. Trendsetter zijn onder anderen Nis van der Horst en Netty Matti die op terugreis van vakantie in Frankrijk enkele kistjes oesters meebrengen, die met enkele door de kastelein ter beschikking gestelde flessen droge witte wijn op het terras van de City Bar worden genuttigd door een uitgelezen gezelschap. De oester-party groeit uit tot een jaarlijkse traditie die later door Jan Koesen en Jo Samson bij Café Goossens opnieuw tot leven komt op 7 augustus als een soort inleiding op de verjaardagsborrel van Harry Janssen. Ook dan zorgt de kastelein – in dit geval Peter Goossens – voor gekoelde wijnen. Tijdens de oester-party's ontpopt Rob Terwindt zich als een 'meester-opener', niet alleen van flessen maar vooral ook van oesters. Ook vestigt het café zijn naam in de Nederlandse literatuur. Daar is bijvoorbeeld de lijvige roman 'Met Wolf is alles in orde' van Nis van der Horst. Het door Meulenhoff uitgegeven boek – 1983, 327 bladzijden – wordt in de bar feestelijk ten doop gehouden, waarbij de auteur zittend op een stoel bovenop de tafel enkele passages declameert. En ook is de City Bar het decor voor de roman 'Mongoolse kater' van Jan Koesen (1992).

Het jaar 1977 moet met gouden letters geschreven worden in het geschiedenisboek van de City Bar. In mei van dat jaar voltooit Rob Terwindt het grote kroegschilderij 'City Bar' dat alom waardering oogst en zelfs als cover dient voor enkele Nijmeegse kroegenboeken. Na de sluiting van het café verhuist het schilderij via de Waalkade naar Café Biessels, waar broer Koos Samson de scepter zwaait. Later komt het terecht in Café Goossens en na Carnaval 2008 keert het weer terug naar de Waalkade, waar alleen de 'harde kern' van weleer het nog kan bewonderen in de gang, temidden van alle andere 'vertrouwde' kunstwerken uit de voormalige City Bar. Het vijftienjarige bestaan van het schilderij wordt in 1992 gevierd met een 'reünie' in Café Biessels, het twintig- en vijftientwintigjarige met eenzelfde bijeenkomst in Café Goossens. Iedere reünie betekent een of twee mannetjes minder. Sjaak van Swelm, Walter Robins, Guus Wennekes verdwenen als eersten uit het leven, gevolgd door Nico Merks, Klaus van de Locht en Harry van Kuyk.

In 1988 verschijnt de ‘harde kern’ van de City Bar gecostumeerd en geschminkt als een soort ‘Nachtwacht’ op de zilveren bruiloft van Mies en Rob Terwindt in het Brouwershuis, waar het bruidspaar een literaire hulde wordt gebracht. De sfeer in de City Bar wordt weliswaar niet helemaal bepaald door de kastelein, maar zijn taak in het kader van de drankvoorziening is onontbeerlijk. En natuurlijk zijn zijn assistenten, de al of niet geschoolde barkeepers, van eminent belang. In dit verband mag gewezen worden op de aanwezigheid achter de bar van figuren als Nol Staring, Thomas Nootermans, Peter Samson, Lange Ton Hendriks (de persoonlijke propagandist van Brian Ferry), Inge en Netty, Wil Kester, en natuurlijk good old Doug Brinkhoff. Anekdoten over een kroeg zijn er meer dan er dagen in een jaar zijn: iedere dag gebeurt er wel iets, iedere dag wordt er wel gelachen. Als Jo besluit de tent te verkopen, komt de hele City-familie – in april 1988 – nog één keer bijeen in een dan al onttakelde kroeg. Iedereen vraagt zich – nog bij daglicht – bedremmeld af hoe hij/zij het in die kleine vierkante betonnen ruimte zoveel uren, dagen, maanden en jaren gezellig heeft kunnen vinden. Maar als de avond valt, de glazen andermaal zijn gevuld en de schaarse verlichting het geroezemoes kleur geeft, komen de herinneringen naar boven en telt het interieur niet meer mee. Totdat het sluitingsuur wordt aangekondigd en het doek definitief valt. Dan rest alleen een beetje weemoed. En de enige wandversiering van de avond – de tarieflijst met de prijzen van het jaar waarin het allemaal begon – kan van de muur.

City Bar: Kroegtafereel van Rob Terwindt

- 1: Marjon Rozenkrans - 2: Annemiek van Woerden - 3: Jo Samson - 4: Henk Spoelman - 5: Jan Sluik (Bolle Jan) - 6: Dirk Rodenburgh - 7: Thomas Nootermans - 8: Ingrid Samson - 9: Sjaak van Swelm - 10: Walter Robins - 11: Guus Wennekens - 12: Suze Binnendijk - 13: Tom Binnendijk - 14: Nico Merx - 15: Bert van Velzen - 16: Toontje Hermsen - 17: Kees Raaijmakers - 18: Doug Brinkhof - 19: Marijke Pos - 20: Elle van Waersbergen - 21: Boy Raaijmakers - 22: Marie-José Ceulemans - 23: Harry van Kuijk - 24: Jan van Teeffelen - 25: Hein van Waersbergen - 26: Bert Besselink - 27: Rob Terwindt - 28: Rob Hoogveld - 29: Wil Kester - 30: Jan van Leeuwen - 31: Harry Janssen - 32: Ad Lansink - 33: Klaus van de Locht**

En daarna

Is er nog leven na de City Bar? Jazeker! Na enig zoeken en schuiven wordt een nieuw onderkomen gevonden in Café Goossens aan de Grote Markt waar Peter en Johnny het allengs uitdijende gezelschap op de vrijdagavond graag zien komen. Jo Samson begint zijn ‘rustende’ bestaan met een fietstocht van enkele maanden die hem met zijn Annemiek naar Gibraltar brengt. De wederwaardigheden van die tocht worden door Joop Eilander in een vierdelig rijk geïllustreerd verslag verpakt. De basis van de fietsliefde van Jo is eigenlijk al gelegd in september 1980 als Jo met Harry Janssen een Elfstedentocht per fiets maakt voor De Gelderlander en op uitnodiging van de Friese VVV. Jo laat zich daar kennen als een geducht trappist bij tegenwind en een uitstekend recensent van de Friese horeca. Op de avontuurlijke fietstocht naar Gibraltar en terug naar Nijmegen volgt een fietstocht naar Rome van 20 april t/m 6 juni 2001 (met Jo en Annemiek, Ans Lansink en Harry Janssen). Vervolgens wordt in 2002

Jo Samson met Annemiek van Woerden, Ans Lansink en Harry Janssen vertrekken op 20 april 2001 vanaf de Waalkade naar Rome

koers gezet naar Boedapest (Annemiek en Jo, Anne-Mieke en Harry Janssen), in 2004 via de Hanzesteden naar de Oostzee, Rügen, de Oder en Berlijn in dezelfde samenstelling, in 2005 fietst hetzelfde gezelschap van Den Helder naar Boulogne sur Mer en terug naar Nijmegen. In 2006 wordt het plan om van Praag naar Nijmegen te fietsen door barre weersomstandigheden beïnvloed. Na bijna duizend kilometer wordt in Paderborn de handdoek in de ring gegooid. De wederwaardigheden van al die fietskilometers worden vastgelegd in lijvige boekdelen.

Vanaf het moment dat hij zich uit het kroegleven heeft teruggetrokken is Jo een verwoed inspecteur van de stad geworden. Al eerder heeft hij veel belangstelling getoond voor de niet aflatende werkzaamheden aan de Waalkade. Hij kan er uren bij staan kijken. Later bezoekt hij samen met Ben Schierboom en Han Smits ook werkzaamheden elders in de stad. De opmerkingen van de 'patrouille' – in regenjas en met hoed – op de gang van zaken worden door de werkende klasse niet altijd op prijs gesteld. Bij de vrijdaggroep in Café Goossens voegt zich intussen ook de in de St. Anthonispoort opgerichte wandelgroep 'De luwte', waarvan vooral Weijert van Zantwijk de aanjager is. De groep komt min of meet spontaan tot stand als 'buurman' Matt Holthuizen na gedane arbeid een pilsje gaat drinken in de dan net geopende 'Poort'. Hij komt daar in contact met Francis en Marja, later ook met Weijert en Antoinette. Hij troont Jo mee naar het café en zo ontstaat er een groep die zich gaat toeleggen op de wandelsport. Verschillende malen wordt in verschillende samenstellingen deelgenomen aan de Vierdaagse, die Jo ook met de intussen gepensioneerde Ben Schierboom ettelijke malen heeft meegelopen. Uit de kringen van 'De Luwte' groeit ook de bridgeclub die nog steeds zeer actief en nadrukkelijk aanwezig is. Geruime tijd is Jo ook actief op het groene laken: hij speelt biljart in het Oude Weeshuis en competitie in De Gouden Leeuw. En dan beschikt hij nog steeds over een roeiboot in de Oude Waal in de Ooijpolder, waar van tijd tot tijd een hengel wordt uitgewooid, niet zelden in gezelschap van Weijert van Zantwijk en vaak ook van Piet de Eend.

De gastvrijheid van Annemiek en Jo in hun fraaie woning aan de Waalkade is veelgeroemd en onder degenen die er regelmatig van mogen profiteren vanzelfsprekend. Zo dreigen barbecuepartijtjes op de stoep uit te groeien tot een nieuwe traditie, waaraan een einde lijkt te zijn gekomen sinds die stoep is voorzien van een in Nijmegen unieke fiets-container. Wél een traditie zijn de Oudjaarsavonden, waarop een feestelijk uitgedost gezelschap nu al jarenlang een nieuw jaar tegemoet gaat. Jo is dan met zijn feestvest en strik een gulle en attente gastheer. Annemiek verzorgt de catering en is samen met Francis verantwoordelijk voor de muzikale opluistering. Zijn 65ste verjaardag viert Jo Samson als hij in Frankrijk vertoeft bij Ton en Suze, ook oud-gasten van de City-Bar en vereeuwigd op het schilderij van Rob Terwindt. Zijn 70ste viert hij aan de Oostzeekust op het eiland Rügen in het stadje Binz. Op zijn 75ste verjaardag is hij gewoon in Nijmegen. Dat zal hij weten ook.

Naschrift

In 2012 vierden de stamgasten van destijds de zevende reünie bij het kroegschilderij van de City Bar, voor het huis van Jo Samson aan de Waalkade. Het gezelschap was weer wat kleiner geworden. Sinds die laatste reünie zijn Jo Samson, Doug Brinkhoff en Bert van Velzen (in 2012 afwezig) overleden. (AL: 26-10-2015)

1: Marjon Rozenkrans - 2: Annemiek van Woerden † - 3: Jo Samson † - 4: Henk Spoelman - 5: Jan Sluik (Bolle Jan) - 6: Dirk Rodenburgh - 7: Thomas Nootenmans - 8: Ingrid Samson - 9: Sjaak van Swelm † - 10: Walter Robins † - 11: Guus Wennekens † - 12: Suze Binnendijk - 13: Tom Binnendijk - 14: Nico Merx † - 15: Bert van Velzen † - 16: Toontje Hermsen - 17: Kees Raaijmakers - 18: Doug Brinkhof † - 19: Marijke Pos - 20: Elle van Waersbergen - 21: Boy Raaijmakers - 22: Marie-José Ceulemans - 23: Harry van Kuijk † - 24: Jan van Teeffelen † - 25: Hein van Waarsbergen - 26: Bert Besselink - 27: Rob Terwindt - 28: Rob Hoogveld - 29: Wil Kester - 30: Jan van Leeuwen † - 31: Harry Janssen - 32: Ad Lansink - 33: Klaus van de Locht †